

S!INGL

Postupický občasník

20 Kč

JE TO FRESH, MÁM TO RÁD

Září 22

Slovo úvodem

no summertime sadness

Ahooj, kamarádi& krásný den všem!

S velkou radostí Vás vítám u zářivého ZÁŘÍ vydání Postupická občasníku S!NGL! Tentokrát se naším spojujícím tématem stalo – a že se to teda nabízelo – LÉTO! Heslo “no summertime sadness” pak naše kreativní chvílky provázelo, a tak vzniklo to, co právě držíte v rukou. Moooc doufáme, že se bude líbit! Doporučujeme vychutnávat stránky lehce, bez starostí a ideálně o klidných večerech babího léta. Pak to bude opravdový luxus! Jak pro Vás, tak pro nás :)).

A co přesněji najdete uvnitř?

Potěšit se můžete sametovou prázdninovou poezií z dílny Marka Novotného, dobrodružným& autentickým vyprávěním z cest i necest od Vandy Hegerové a Efky Slav, autorskými obrázky z rukou našich nejšíkovnějších kamarádek nebo kouzelnými fotografiemi pomíjivých okamžiků léta. K tomu si čtení můžete zpestřit třemi novými rubrikami s názvy: „Pravý a levý význam aneb naučně a veršovaně“, „V hlavní roli příjmení aneb záleží na příjmení“ a „Nemračme se na sebe“ (opět od Marka). Kromě tématu letních radovánek ZÁŘÍ číslo přináší i článek s vlastní grafikou Betty Patak, který se věnuje projektu Rychlokuřata od Ochránců zvířat. Ema Humplíková pak vytvořila dechberoucí článek se zajímavostmi z historie Postupické.

Moc si vážíme Vaší podpory a přejeme hlavně příjemné chvílky čtení& rozjímání! Každá stránka si to podle nás zaslouží, no a Vy pak ještě víc!

Za team S!NGL

Barbora Starka

OBSAH

4	Postupická před 40 lety
5	Metro poezie
6-8	Poezie
9-10	Rubriky
11	Hor ach
12-13	Mentalita mnicha
14-15	Potatomash
16-17	Rychlokuřata
18-19	Prázdninový autobus

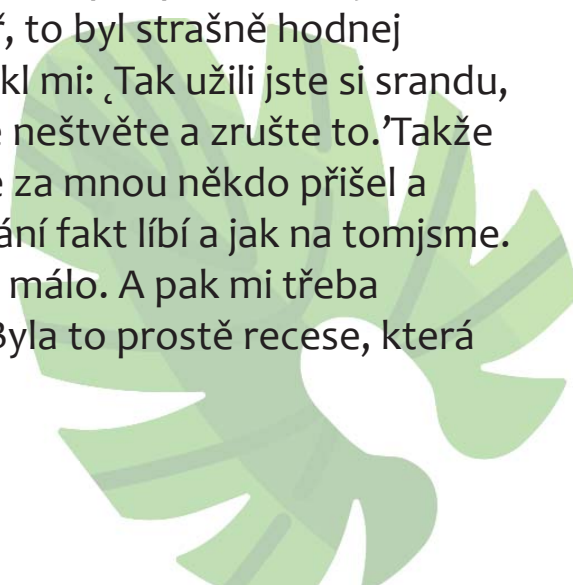

Postupická před 40 lety aneb Jak jsme skoro přestali být Postupickou

Přemýšleli jste někdy nad tím, proč se naše gymnázium jmenuje zrovna Postupická? Odpověď je méně než nezáživná, naše škola stojí ve stejnojmenné ulici. Ulice Postupická se dle mého názoru jmenuje podle obce Postupice, a ta se jmenuje po svém údajném zakladateli Postupovi. Ale napadlo vás někdy, že jsme vlastně mohli chodit na docela jiné gymnázium?

Můj tatínek je bývalým absolventem naší školy. Často mi vypráví o tom, jaká naše škola byla před čtyřiceti lety, jak byl na vůbec prvním plese Postupické, jak jezdili na chmel na brigády. A jednou mi takhle vyprávěl:

„Když jsem byl o něco starší než ty, myslím, že to jsem byl zrovna ve třetáku, tak jsme s klukama dostali výbornej nápad. Sepsali jsme petici, aby se Postupická přejmenovala na Gymnázium Jana Bechera. Chtěli jsme, aby to vypadalo seriózně, a tak jsme napsali snad čtyř stránkovou esej o tom, jak to byl významný občan, jak je nám jeho podnikání vzorem, jak skvěle reprezentuje Československo ve světě. A tu petici jsme roznesli po celý škole. A třeba za tejdén jsme měli asi tři sta podpisů. Což bylo neuvěřitelný. A to už si mě zavolal náš češtinář, to byl strašně hodnej člověk, myslím, že pak se z něj stal ředitel, a řekl mi: ‚Tak užili jste si srandu, ale teď jste to už trochu přepískli. Takže už mě neštvěte a zrušte to.‘ Takže jsme s tím přestali. Ale pak se třeba stávalo, že za mnou někdo přišel a povídal mi, jak se mu ten nápad na přejmenování fakt líbí a jak na tom jsme. Já jsem se začal vykrucovat, že podpisů máme málo. A pak mi třeba řekli, že tady máme dalších padesát podpisů! Byla to prostě recese, která se nám vymkla z rukou.“

METRO POEZIE

Jan Moravec

*Včera jsme s Vojtou pak šli na pivo
Dnes jsem to zopakoval sám a tohle jsem pyšně páčil v metru Jakobovi do
zpráv, tak jestli to bude k užitku*

Kde teče zlato v proudu širém?
Kde lidstvo jáse v rytmu milém?
Proč každá radost hlavu tne?
Nač třeba hledat pravdu v dně?

Kam poděl se smích milých mých?
Kde včerejší zítřka společnost?
Kde budoucnost, kde ctnost, ba zlost?

Kam dali druzi emoci?
Kdy upadli do bezmoci?
Kdy prodali jsme svoji duši,
Kdy pohodlí za to co sluší?

Proč flašky, frašky nákupní tašky?
Proč snoubí skoupí a hloupí kupy jak supi v každé koupi?
Proč zlost, však nejen kost ba všeho dost!

Kdy já jsem tomu propadl?
Jsem člověkem, leč s nevděkem,
Jak jenom já jsem dopadl.

poznámka redakce: top! extra k užitku. konzumujte čerstvé ;)

Poezie

Marek Novotný

Na vodě

Na obloze modrá vládne.
Slunce svitem nešetří.
Nad smutkem se rukou mávne.
Volno rány ošetří.
Kam vyrazit, kde si užít,
dva měsíce pohody?
Co vše v čase stihnu zažít?
Strávím léto u vody.
Respektive, věta s chybou.
Strávím léto na vodě.
Vyrazím a se svou milou.
Oddáme se přírodě.
Pádla, barel, klobouk, vesty.
Brýle a krém sluneční.
Nesjedem ze správné cesty?
Snad budeme úspěšní.
Na co my jsme zapomněli?
Na vlak, který dříve jel.
Zmatení jak lesní včely.
Hlas budíku pozdě zněl.
Sice pozdě, ale přece,
v lodi spolu sedíme.
Důvěřujem naší řece.
Strach, toho se zbavíme.
Plavba, ta je klidná zatím.
Úsměv nám však zakřiví.
Skutečnost, že plavem pod tím.
Co se nám dost protiví.

A o co se vlastně jedná?
Bouřlivě to vypadá.
Obtížně se nyní jedná.
Pro nás Slunce zapadá.
Restaurace nikde žádná.
Camp či jiné řešení.
Situace zdá se vážná.
K lepšímu se nemění.
Hromy děsí a já rázem.
Svoje pádlo pozbývám.
Bez kormidla jsme tím pádem.
„To je hrůza,“ povídám.
Na krajíčku slzy drží.
Moje milá statečně.
Ač se naše svaly snaží.
Vzdorujeme zbytečně.
Tak necháme tu loď lodí.
Necht' si, kam chce, odpluje.
V lijáku se ztěžka brodí.
Těžko se s ním bojuje.
Bouři v lese přečkali jsme.
Rádi jsme, že žijeme.
Vodu jinak poznali jsme.
Radostně si pějeme.
Zbytek prázdnin proto zřejmě.
V kánoích nestrávíme.
Dobrodružna trochu méně.
Jinde se zabavíme.

Letní čas

Kalendář svůj kabát střídá.
A čeká se na obrat.
Květen od Června vyzvídá,
co se blíží. Slunovrat!
A co mám s tím Slunovratem?
Vždyť je letní, člověče.
Pro léto tak přímým startem.
Sluníčko nás upeče.
Voda víc než mívá zvykem.
K pozornosti vyzívá.
Bez mikiny, nýbrž s tílkem.
Má drahá se usmívá.
Květiny za Slunce dosti.
V barvách svých si lebedí.
V písních ptačích kus radosti.
Děšť nám vedro naředí.
Komáři společnost tvoří.
Krve trochu ztratíme.
Jejich oběť vždycky zuří.
Kde se berou, nevíme.
Tato báseň skončí dříve.
Než skončila předešlá.
Poznat léto trochu blíže.
Způsobem se různým dá.

Výlet

Jdeme, jdeme na výlet.
Dohromady je nás pět.
Jdeme, jdeme pospolu.
Dolů, rovně, nahoru.
Navštívíme zámky, hrady.
Užíváme všechny rady.
Rady lidí zrovna zdejších.
Nejsme parta z nejistějších.
Procházíme pole, louky.
Potkáváme ptactvo, brouky.
Přírodou se kocháme.
Kolemjdoucím máváme.
Restaurace zkoušíme.
Sluníčkem se sluníme.
Občas písňě pějeme.
Společně se smějeme.
Historiky si říkáme.
Spokojení se zdáme.
Chvíli jdeme, co tok řeky.
Nejrůznější směry štreky.
I po skalách šplhneme si.
Poznáme kdejaké lesy.

Najednou se něco stane.
Nepříznivý vítr vane.
Mimo mapu jsme teď náhle.
Kde jsme přesně? Někde támhle.
Hledáme se, kde jsme vlastně.
Nevypadám příliš šťastně.
Mapy online nepomůžou.
Slzy pro nás neroňte.
Zvonkem konec odzvoňte.
Že v té básni něco chybí?
Mně se ale i tak líbí.
Klidně báseň doplňte.
Vlastní nápad přidejte.
Konec trochu rozved'te.
Co je ve Vás, předved'te.
Jak to všechno dopadlo?
Teď mě něco napadlo.
Čtenáři, Vám, prostor dávám.
Loučím se již, z dále mávám.

Rubriky

Marek Novotný

Nemračme se na sebe

Smůlu a štěstí na vahách měl.
Štěstí více si vážil.
Váhy však, kdo ví kde, zapomněl.
Vtipné pak náhody zažil.

Spěchal jsem, tak spěchal.
Na autobus běžel.
Pád však moc nečekal.
Na zemi jsem ležel.

Test z fyziky opsal jsem dočista celý.
Zadání trošku však popletl.
Co učitel potom mi rozzloben sdělí.
Do průšvihů já jsem se zapletl.

Pravý a levý význam aneb naučně a veršovaně

Není žádná legrace ve vodě se topit.
Oheň dá se do tance, když začnu v krbu topit.

V raketě k nám kosmonauti letí z planety.
Ke sportu jsou třeba míče, pálky, rakety.

Poletím na měsíc na dovolenou, na Kanáry.
Poletím na Měsíc, na dovolenou, to jsou čáry.

V hlavní roli příjmení aneb záležití na příjmení

Tuhle jsme hráli fotbal. Naší sestavu tvořili: gólman Libor Lapid, dále Spytihněv Sebral, Radomír Ruka, Michal Minul, Hubert Hlavička a Radek Roh.

Na druhé straně hráli: gólman Martin Málem, Zbyněk Zkusil, Vlastimil Vápno, Tobiáš Trefa, Zdeněk Zpracoval a Bartoloměj Břevno.

Zvonimír Zmokl, Bořek Bacil, Křesomysl Kýchal a Slavomír Sípal se jako náhradníci z důvodu nachlazení nedostavili.

HORN ACH

Nikola Fialová

Chcete mít doma písmeno z nápisu na prodejnách Hornbach? Tak si ho kupte. Ne vážně...

Českem otřásá skandální loupež, která nemá v dějinách českých období. Neznámí pachatelé v noci 4. září z prodejny Velká Chuchle odcizili písmena z nápisu Hornbach, ale písmena zmizela i na dalších prodejnách, například na prodejně plzeňské. Čas ale ukázal, že písmena dokonce zmizela v několika zemích!

„Celá věc se aktuálně prověřuje a pracujeme samozřejmě i se záznamy z našich kamerových systémů.“ vyjádřil se zástupce hobbymarketu. V rámci pátrání se Hornbach rozhodl využít reklamních ploch po celém Česku, kde vyzývají, aby kdokoliv, kdo má nějaké informace, neprodleně kontaktoval firmu. „Chceme naše písmena!“ Aby toho nebylo málo, pár dní zpět se na bazarovém webu Aukro.cz objevil inzerát, ve kterém uživatel dominiks449 prodává písmeno H za 78 500 Kč. Písmeno z nápisu Hornbach.

Bude pachatel dopaden? Nebo je to celé jinak? Pokud vám tahle absurdní kauza nedá spát, dám vám menší nápovědu.

Toto je reklamní kampaň Hornbach z roku 2020. Docela chytré, že? Člověka to zaujme, a o to jde...

Mentalita Mnicha

Efka Slaví

To si vám to jednou tak sedím v kavárně nedaleko Ípáku a rozprávím se svou milou kamarádkou. Předáváme si mezi sebou různé zážitky z prázdnin, popíjíme kafičko a celkově probíráme život. Neuplyne dlouhý čas a já se dostávám k uplynulému výletíku do Mnichova.

Začínám jí vyprávět, jak jsme v Praze na Hlaváku nasedli na západní expres směr Mnichov, jak cesta ubíhala poklidně, my hráli šachy a smáli se nad našimi chybami, a jak vše plynulo bez potíží, než jsme dojeli do Schwandorfu. Tam nám znenadání oznámili, ať vystoupíme z vlaku. My celí zmatení jsme uposlechli a vylezli na perón, kde se to lidmi jen hemžilo. Rozhlížíme se a hle, asi za deset minut jede vlak do Mnichova z protější koleje. S úlevou k němu přispěcháme a rveme se dovnitř, kde brzy zjišťujeme, že místa není přebytek, a tak to zakotvíme u záchodků. Je to sic nepohodlné, avšak my jsme rádi, že jsme rádi. Párkrát se ještě optáme lidí, zda vlak opravdu jede do Mnichova, než sebou vlak trhne. A ejhle, pohybujeme se opačným směrem, uvědomujeme si a začínáme pomalu panikařit. Jsme však ujišťováni, že jedeme správně, a tak nám nezbyvá než věřit. A víra se vyplácí, po necelých dvou hodinách se přes všechny zmatky konečně ocitáme v Mnichově.

Poté přecházím k popisu našeho ubytování a prvního večera v Mnichově, kdy jsme navštívili Olympiapark, vylezli na zdejší vršek, projeli se metrem, zabloudili do centra a nevynechali ani Englischer Garten. Také neopomenou zmínit, jak jsme se usadili v zahradě a sledovali kačenydriftující po potoce.

Pomalou se blíží k závěru naší cesty, zbývá už jen povědět, jak jsme pastelkami kreslili na zem skate parku a pak už návrat. Návrat do deštěm zalité Prahy.

Líbí se mi, jak se kamarádka nad našimi zážitky udivuje, a že nejvíce překvapená je vůbec z toho, že jsme něco takového opravdu podnikli. „My vždycky plánujeme, ale nedaří se nám nic uskutečnit,“ slyším, jak si s povzdechem stěžuje, avšak jakoby z veliké dálky. Mé tělo zůstává přítomné, má mysl však uniká zpět do té nálady.

Do nálady města prorostlého zelení, kde se vše zdá být jaksi lehčí a uvolněnější. Kde se snadno zaposloucháte do zpěvu burácející řeky, necháváte se nadchnout nádherou zdejších staveb, které se tak rády dávají na obdiv světu a radujete se při pohledu na studenty, jež tráví společný čas v parcích. Probouzí to ve mně uvolněnost, spokojenost a hlavně radost.

Vzpomínám, jak se tyhle pocity ve mně střídaly při našem pobytu v Mnichově, jak semtam tichou spokojenost vystřídal hlasitě pobavení, jindy umírněnou jistotu nenadálá změna provázená nečekanými a zábavnými událostmi. A tak to má být, říkám si a užívám si toto vědění. Tu neočekávatelnost, ty změny, které všemu dodávají jakýsi šmrnc.

Těším se z toho, že jsme toho spoustu zažili, jak po přátelské stránce, tak i po zážitkové. Poznali víc sami sebe a zažili věci, jež si vždy najdou místa v našich srdcích. Okouzující večery jako by se odehrávaly v jiné dimenzi a pohled na majestátní labutě byl snad jen snem.

A to všechno, ty zážitky, pocity, tu náladu nazývám mentalitou mnicha a taky jak jinak, když jsme byli v Mnichově.

Díky mým spoluvýletníkům, že se mnou vyrazili za tímto krásným dobrodružstvím a poznali ono kouzelné město Mnichov.

Díky Mnichove!

Hello& Bye!

waving

Léto. To moje, ptáš se?

Sama sebe se ptám. A upřímně, odpovídám si takhle: *MAGICKY, EPICKY, KOUZELNY, NE SVIZELNY, BAREVNY I ´RUZOVY, VOŇAVÝ A LOUKOVÝ, ČERSTVÝ NEBO SUŠENÝ, VŽDYCKY RADOSTNÝ* bozzsky.

Začalo to mým prvním Blindurem na Slapech. WoW. Užito. Bike community, my community. Na to jsem navázala stylově – bikes à Šumava. A hometown. To nikdy nezklame. Gastro a kultura nám tentokrát neunikla, naopak! Prověřeno& ověřeno! *Hihi*

Pak se stal KVIFF. Crazy. Holky, hotel, filmy, hotelový dědeček. Mělo to všechno. I nový přátele.

Týden nato jsem tu nejměkčí hotel postel vyměnila za auto. Můj nový domov na pár dní. S rodinou jsem projela Jižní Čechy, tzv. SÜD TRIP. Ze Žďáru, přes family Jihlavu, Telč, Kanadu a Rybníky až do Krumlova ke Kleti. Dom přes Novohradky. Balíček all inclusive.

Volný víkend! Huraaa, prarodiče! Venkov volá! Pro mě tzv. CS, tedy countryside. Rozkošné, že? A taky že yo! Vždycky. Děda, Babi a hafk Bertik nikdy nezklamou. Vždycky tu pro mě jsou a já jsem jim za to taaak vděčna! Díky vám!! (oni tohletotíž čtou ;)).

Zbožňuju vás! A váš domov mi je útočištěm, bunkrem a zašivárnou už od mala. Nic lepšího neexistuje. Ted jsem se vrátila do Prahy.

Mám práci! Hudy volá!

Ahooj kamarádi! Můj job mám ráda.

Mam i nějaký peníze!

Pojďte, jedeme do Mnichova! A taky ze yo! Jeli jsme. Já a kamarádi. Nic víc, nic min. Byloto neuvěřitelný.

München – město& Alpy.

Ohhh. Jaa, bitte.

Večer vlak to Prag. Ráno
back to Munich, ale autem, s pappayem a
jeho kamarádem. Do Talianska. Dolomity
volají! Ciao, bella! Val di Fassa, Corvara,
Cortina. Grazie, montagne. U were amazing.
U amazed me. As always.

A chilling ´n resting week in PRG. Hello again,
my dear friends!! So missing u! Ale ted' už jsme
spolu. Pojd', popovídáme si. A tak jsme chodili,
seděli, mluvili, jedli, pili, hodovali a bylo
nám krásně.

Další týden. Kamarádi se mi vracejí a
zase odjíždějí z a do naší rodné Prahy.
Tentokrát mizím i já. Opět.

S Mamma& Sissi na Slovensko.

Přechod hřebenovky Malé Fatry.

Dechberoucí. Zvládly jsme, došly jsme,

užily jsme! Mamma tvrdí, že jde do chodeckého důchodu. A vlastně
proč ne. Tady se rozloučila vesty! Dosaďte jsme ochutnaly slovenské
gastronomické, designové i ubytovací kultury a za zvuku českých
hitovek z osmdesátek se vracíme Pendolinem Košičan domů.

Vítání s psinkou Ellí po náročném odloučení. Trvalo přesně 6 dní.

A zas PRG. Práce, Vltava, legrace...

Víkend! Hurráá, Brno! Poprvé. Okouzlení. Plni naplnění. Vracíme se
domů, děkujeme Ester za úžasný byt, lidem za atmosféru, sobě za
přátelství. Bude se vám tam dobře studovat, kamarádi, nebojte ;)).

Přišel poslední srpen týden. Práce, lidi, milosti, známosti. Linda přišla.
A je to.

Pozoor! Ještě jedna věc nakonec!

Moje Blinduro 2. Gravel v Kanadě. Český, úžasný, vlahý, vtipný,
kamarádský, veselý... Tady se cítím naprosto já. Díky všichni tam!

A tak se to stalo. Léto. Prázdniny. Podle mě. Pro mě. Miluju.

A děkuju! /osudu, náhodě, všem
stvořením...

That's not a wrap.

That's my potato mash.

Rychlokuřata

Betty Patak

16

Ahoj, dříve, než začnu o něčem psát, ráda bych Ti dala hádanku.

Otázka: Jsem pták, který nemůže létat. Jsem pták, který nemůže chodit. I když jsem tlustý, umírám hlady. Pokud mám štěstí, můj život je dlouhý měsíc. Kdo jsem?

Odpověď: Rychlokuře

Ne není to vtip, termín rychlokuře opravdu existuje, a i když je popis možná trochu přehnaný, nemá zase tak daleko od reality. Ale častěji se používá termín brojlerové kuře.

Co to je rychlokuře?

Rychlokuřata jsou kuřata, vlastně mnohdy i dospělé slepičky, které žijí velmi krátkou dobu. Od vejce až po smrt většinou uběhne něco kolem pouhých 35 dní, kdy kuře musí rychle nabrat hmotnost. Řekni si sám, chtěl bys kupovat malé hubené kuřátko? Tohle „rychlé ztloustnutí“ ale něco stojí. Nemyslím peníze, nemyslím prostor, péči ani stravu, ale kvalitu života této chudé slepičky.

Jak rychlokuřata žijí?

A věř mi, že to není případ typu „Snědl jsem všechnu čokoládu a nic nezbylo, můj život nemá cenu“ nebo „Na Netflixu není žádný dobrý film, moje kvalita života se snížila...“ Tyhle slepičky jsou až tak přešlechtěné a přepapané léky, že pod svou vlastní vahou se jim lámou kosti. Nemají moc místa ani síly k pohybu. Místo je jedno z velmi důležitých aspektů života a není divu, že kuřátko, která většinu svého života sedí ve výkalech, mají následně popáleniny nebo různé druhy nemocí.

Houstone, máme tu problém!

Naše vlastní pohodlí ale vždycky vyhrává, respektive cena těchto kuřat. Je jasné, že kuře, které žije jen polovinu toho, co normální slípka, asi nebude stát tolik a bude cenově výhodnější. Kdo by kupoval bio kuře z volných chovů, když si může koupit stejně velkou slepičku za polovic? A právě takhle přemýšlí většina velkých korporátů.

KDYBY UMĚLA MLUVIT, ŘEKLA BY SI O POMOC SAMA
POMOŽTE JIM

WWW.OBRANCIŽIVAT.CZ

Magický závazek

Ale pozor, ještě to není ztraceno! Vznikl totiž „kouzelný papír“. I když v dnešní době asi ne úplně papír, ale magická elektronická smlouva.

Myslím tím ECC a ne, nejsou to Energetické Citrónové Cereálie, ale něco mnohem zajímavějšího, a to European Chicken Commitment v překladu Evropský kuřecí závazek. Jedná se totiž o závazek potravinových obchodních řetězců, který stanovuje nové standardy pro chov těchto rychlokuřat, které mají být splněny do roku 2026. Do toho se už stihla zapojit řada evropských firem, jako je Francie, Německo, Polsko, Norsko, Nizozemsko, Belgie a Španělsko. (např. KFC, Lidl, Starbucks nebo M&S.) Čeští producenti, ale bohužel odmítají problém řešit.

Pojďme to změnit!

Pokud jsi článek dočetl až sem, tak gratuluji, jsi zase o kousek moudřejší. Právě tyto vědomosti jsou pro jakoukoliv změnu zásadní. Ty, ano, zrovna Ty, který si čteš tento článek, jsi myslící a plnohodnotná bytost, která si umí vytvořit svůj vlastní názor a podle toho jednat. To nedokáže skoro žádný jiný živočich na této planetě (ani kuřata ne). Každá super schopnost ale nese i nějakou zodpovědnost. Tahle zodpovědnost je pro každého jiná, ale všechno je to o tvoření a neustálém zkoumání, přetváření těchto názorů.

Pokud by sis chtěl ještě dotvořit svůj pohled na věc, jukni na <https://www.rychlokurata.cz/>

Jak i já můžu pomoci?

Pokud nerad klikáš na odkazy, tak i tady v tomhle článku ti poradím 3 tipy na to, jak pomoci

1. Přispět nějakou finanční částku.

Pokud máš pravidelné příjmy a jsi rozhodnutý se pokusit něco změnit, je to jedna z věcí, která OPRAVDU pomůže. Tyto organizace jako je třeba OBRAZ totiž nemůžou fungovat jen na principu dobrovolnictví. Lidé zde jsou opravdu pracovití a jednoduše neuvěřitelní, a i když je práce jejich vášní, ne vždycky to stačí.

2. Napsat svým oblíbeným obchodním korporacím.

Jestli Ti nevadí psát, tohle je jedinečná příležitost, jak se pokusit o změnu ve svém oblíbeném obchodě ať už je to Lidl, Albert, Rohlík, Billa nebo cokoli jiného, teď je možnost to změnit! Na webu obrazu jsou kontakty na dané podniky, ale dají se jednoduše najít i na stránkách tvého oblíbeného obchodu.

3. Letáčky

Hlavní cíl není přesvědčovat všechny kolem sebe, aby pomohli. Problém je v tom, že většina lidí ani neví, že se takovéto věci stále dějí, a to prakticky před námi. Letáčky najdete na stránkách OBRAZU nebo mi můžete napsat na alzbeta.patakova@icloud.com a já Ti pošlu můj vlastní design těchto letáčků

Moc děkuji za přečtení, jsem ráda, že i TY teď víš <3

Prázdninový autobus

Vanda Hegerová

Už je tu! Konečně usedám na volné místo, tentokrát to není ranní autobus do školy, ve kterém se ještě rozespalá v rychlosti snažím naučit na test či zkoušení. Ba naopak, jedu pryč od každodenní rutiny školního roku, vstříc novým místům, zážitkům, lidem a dobrodružství. Zabořím se do sedadla a vychutnávám si svůj prázdninový autobus.

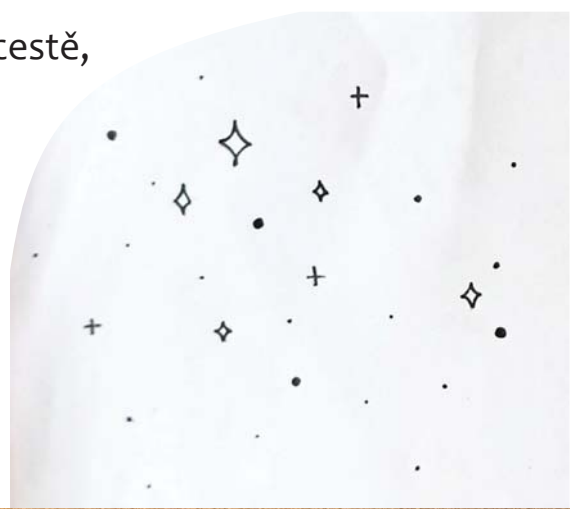
1. zastávka Pustevny

Oprášili jsme vzpomínky na zvlněný hřeben Radhoště nejdříve u kostela svatého Cyrila a Metoděje, kde se čas snad zastavil. Postarší pán prodávající lístky na rozhlednu z věže kostela seděl stále na svém místě za pultem a halasně lákal návštěvníky ke vstupu do skromného interiéru.

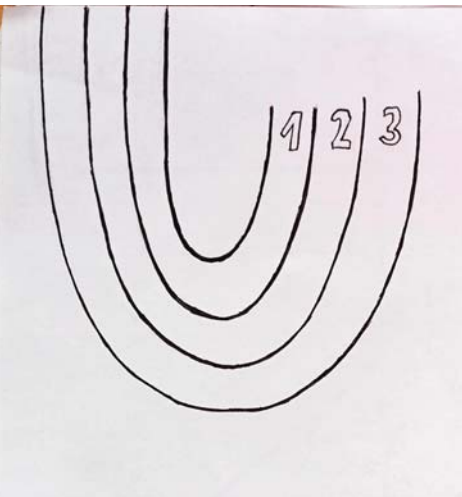
Socha Radegasta, kolem níž si lidé málem šlapali po hlavě, jak se snažili natlačit co nejbliž k ní a ideálně ještě někoho požádato vyfotografování. Legendární monument připomínal spíš prolézačku na dětském hřišti než úctyhodný monument.

Chata Maměnka i Libušín vstaly z popela, a dokonce odložily plášť lešení, který jsme měli v paměti. Nyní zde stojí přesné kopie původních budov i s vnitřními prostory, přičemž v chatě Libušín se nachází restaurace. Do té jsme alespoň nahlédli, abychom spatřili unikátní dřevěný interiér, ale i unikát v podobě našeho vietnamského spoluobčana ve valašském kroji obsluhujícího hosty.

Tento výlet byl zakončen sestupem po strmé cestě, která se nám svou příkrou nevlídností snad vysmívala za naše stěžování si na ranní výšlap. Ani krkolomná cesta mi nezkazila požitek z poetického západu slunce, který byl už jen milým rozloučením s dnešním dnem.

2.zastávka Soustředko

Atletické soustředění, bolest svalů, o kterých jsem ani nevěděla, že mám. Pocit, že chození je náročná aktivita a schody do pokoje nezdolatelná překážka. Jestli už jsem přemýšlela, že bych s atletikou skončila? To dřív atletika skončí se mnou! Já to totiž miluju, ten dril, tu disciplínu, a nakonec progres, který mi za to vždycky stojí. Ale především je to o lidech, kteří s vámi sdílí vášně pro sport, nadšení z úspěchu i bolest náročných tréninků.

3.zastávka Tábor

Jak já zbožňuji ten táborový vibe! Spaní ve stanu, teda jako vedoucí jsem povýšila na teepee, ale komfort je to jen o trochu lepší. Probouzet se do chladného rána, ze kterého se většinou vyklube teplý sluneční den. Jídlo do ešáku na lžici, co vždycky chutná skvěle, když máte vyhládlo. Mít celou louku i les pro sebe a na čtrnáct dní zapomenout na zbytek světa. Písničky u ohně, které by nikde jinde nezněly tak skvěle.

Dechberoucí hvězdné nebe, na něž se nemohu vynadávat, pokaždé si musím připomenout, kolik je na nebi vlastně hvězd.

V obchodech se začaly objevovat nápisy back to school a lidé se mě ptají, jak se těším do školy. Já ale zavírám oči a zacpávám si uši. Na poslední chvíli dobíhám svůj prázdninový autobus. Usedám na sedačku a s úlevou jako houba nasávám poslední zbytky prázdnin.

Z okýnka sleduji krajinu zalitou slábnoucími paprsky slunce. Zastávka Září, má konečná, se nezadržitelně blíží.

toto číslo pro Vás připravili

Evik

Barbora Starka

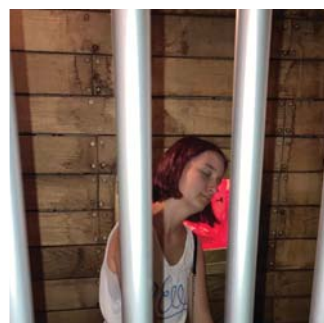
Betty Patak

Jan Moravec

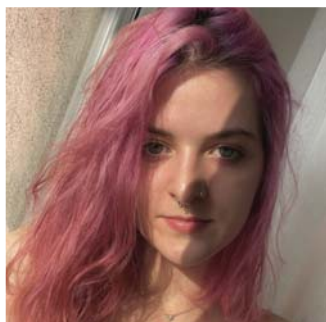
Efka Slaví

Ema Humplíková

Vanda Hegerová

Nikola Fialová

Marek Novotný

Tereza Vacíková